

TEN ROOMS OF THE MIND

GENETICS

Origin

GILLETTE-GENETIKA

Oorsprong

TIEN KAMERS VAN DIE GEES

Daar is 'n huis waarin elkeen van ons woon sonder dat ons dit ooit gekies het.

Dit het geen adres nie. Dit verskyn op geen kaart nie. Tog ken ons dit beter as enige plek waar ons nog ooit werklik gewoon het. Binne is daar tien deure.

Party maak ons elke dag oop sonder om dit agter te kom.

Ander hou ons gesluit en maak asof hulle niks met ons te doen het nie.

En dan is daar kamers wat ons nie self gebou het nie, maar wat ons op een of ander manier tog in ons omdra. Dit is nie 'n teorie nie.

Dit is nie 'n sielkundehandboek wat op 'n rak lê en stof vergaar nie.

Dit is die verslag van 'n man wat een vir een deur hierdie tien kamers geloop het, dikwels sonder om te weet waar hy was, en wat nou, met 'n paar jaar meer op sy skouers, probeer om hulle presies te beskryf soos hy hulle beleef het.

Tien deure.

Ek het hulle almal oopgemaak.

Party met nuuskierigheid.

Party teësinnig.

Party eers toe dit reeds te laat was om om te draai.

As hierdie kamers vir jou bekend voel, is dit nie omdat hulle my storie vertel nie.

Dit is omdat hulle, êrens diep binne, ook joune vertel.

Ferdinando

GENETIKA – Oorsprong

Ek het in die spieël gekyk.

Ek het gedink ek sien myself.

Toe het ek iets anders begin sien.

My vader.

My oupa.

Hulle stiltes.

Hulle koppigheid.

Hulle vrese.

Hulle dissipline.

Maar ek het 'n fout gemaak.

Ek het nie genoeg tyd bestee om na my moeder te soek nie.

Die vrou wat my in die wêreld gebring het.

Ek het net in my gesig na haar gesoek.

Genetika is 'n biblioteek sonder rakke.

'n Argief wat in vlees geskryf is.

Elke gebaar bevat spore.

Elke reaksie bewaar 'n herinnering.

Ons dra gevegte wat ons nooit gevoer het nie.

Vrese wat ons nooit aangeleer het nie.

Kragte waarvan ons die oorsprong nie kan verklaar nie.

Ons is nooit 'n absolute begin nie.

Ons is kontinuïteit.

Ons is die volgende hoofstuk in 'n storie wat baie groter is as ons naam.

Toe het ek iets verstaan.

Die belangrikste erfenis was nie in gelaatstrekke geskryf nie.

Nie in die oë nie.

Nie in die vorm van die gesig nie.

Dit was in dade geskryf.

In daardie stil manier om swaarkry die hoof te bied.

In die vermoë om te verduur sonder om lawaai te maak.

En daar het ek uiteindelik my moeder begin sien.

Nie in die spieël nie.

Maar elke keer as ek gekies het om nie oor te gee nie, sonder om dit vir die wêreld aan te kondig.

Ferdinando